

שבוע של אזרח אחד

אזרח אחד רוצה גם לכתוב לממשלה שבכסף שירותיו מהקלארקים יוכלו לקנות מפציעים טובים ומחירים, אבל אז בדיוק התחיל פולדארק להסתבך בצרות ואחר-כך יש כדורסל.

אזרח אחד רוצה לראות איך גרים אקדמאים ויוצא לטייל בימין-משה. בחוץ זורחת השמש ושני ילדים אוספים תרומות נגד פוליו. אזרח אחד נותן חמש לירות כי לא נעים לו מהילדים. ימין-משה שכונה יפה עם נוף נהדר. הבתים, החצרות והרחובות בנויים מאבן חדשה ונוצצת. אזרח אחד מטייל ברחובות הריקים ולא רואה שום בנאדם או ילדים משחקים או זקנה עם סל או חתול על פח-אשפה או כלב משוטט או נייר של ארטיק זרוק על הארץ. הכל נקי ומסודר ושקט וריק. כל האקדמאים סגורים בבתי מאחורי שערי-ברזל עם מנעולים ובחוץ יש רק אבן חדשה ונוצצת וחלונות זכוכית שמסתכלים לנו ועליהם מורכבים חוטים של אוזקה כדי שלא יגנבו מהאקדמאים את כל כספם.

שני הילדים מהתרומות מסתובבים ברחובות הריקים ודופקים על דלתות יפות שעשויות מעץ נהדר ומגולף כדי לבקש תרומה, אבל אף אחד לא פותח להם כי הדלתות הן של בית-השימוש של המיסעדה היפה שבקצה השכונה. אזרח אחד נכנס בביישנות למיסעדה כדי לאכול איזה שניצל, אבל תיכף בכניסה רואה על הקיר תמונות של אנשים חשובים עם מיכתב-תודה והקדשות. הוא רואה תמונות של גולדה וספיר וטדי קולק וליז טילור וגם תמונה גדולה של פאנטום בתוגה מטייסת סטיליים. אזרח אחד מצטער שהוא היה קצת ג'ובניק בצבא ולא הגיע אף פעם למיסעדה כלי-כך יפה וחשובה, ומחליט ש-יאכל כבר שניצל בבית. בערב שוב רואה ירדן כי בישראל עדיין רבין ופרס ואקוואדור וכלכלה.

אזרח אחד קם בבוקר ומכבה את הטלוויזיה. קונה חלה לשבת ויושב לראות סרט בערבית. בשמונה ורבע מצלצלים בדלת ואזרח אחד יורד לפתוח כי הוא תורן. אינטרקום עוד לא קנו. בעיתון יש מודעות על האנשים היפים ועל איכות-החיים, ומי שרוצה להיות איש יפה ובעל איכות-חיים צריך לעשות מינוי לקאונטרי-קלאב. אזרח אחד מחליט שיום אחד יהיה אקדמאי וייסע להולנד ויעשה מינוי לקאונטרי-קלאב ויילך למיסעדה בימין-משה, אבל בינתיים מתחיל שוב יומן אירועים על קארטר ורבין ופרס ואחר-כך יש סרט ומשהו תרבותי לאקדמאים.

אזרח אחד קם, שומע שירים-ושערים, רואה ערבית, באה שבת, חדשות, מבט-ספורט, בלש, מהדרת-מקוצרת, והולך לישון.

ורוצה מאד לבקר אצלם. הגברת האדיבה ממישרד-הנסיעות שואלת את אזרח אחד אם הוא סטודנט, ואזרח אחד אומר שלא, אבל הוא גר בין אקדמאים. הגברת ממישרד-הנסיעות אומרת שזה יעלה לו שיבעת-אלפים לירות חוץ מההקצבה, ואזרח אחד נבהל מאד ובורח כי יש לו בבנק בקושי אלף-חמש-מאות.

הבר אחד שמבין עניין אומר לאזרח אחד שאם יירשם לפוליסת-כניסות של סן-סבסטיאן או לאקדמיה לנגרות באיי פאקו-פאקו, יוכל לנסוע בשליש ה-מחיר. אבל אזרח אחד אומר שלא נעים לו לסדר את המדינה, והוא גם לא נראה כמו סטודנט למרות ש-הוא משתדל להיות נקי ומסודר.

שמבין עניין איך זה שהיה לפינים האלה כסף להגיע לאילת. החבר המבין אמר לו שהם מקבלים את ה-כרטיס בזיל-הזול, למעשה הם משלמים כמעט רק בשביל המלון, ממש כמו אזרח אחד. אזרח אחד התפלא מאד לשמוע שבזמן שהוא נסע חמש שעות מירושלים לאילת, נסעו הפינים חמש שעות מהל-סינקי לאילת, ונחתו שם עוד לפניו, וגם הסינע אותם למלון. אזרח אחד אמר שגם הוא מוכן לנסוע ככה להלסינקי, אבל כששמע מהגברת האדיבה של מישרד-הנסיעות כמה עולה להגיע להולנד, התבייש לשאול יותר ולכן חזר הביתה והדליק את הטל-וויזיה. התחיל בטלפלא והמשיך במישפחת רובינוון, בפריסות-שלום, חדשות ערבית, תשע בריבוע, וכאן נדרם וישן דרך מורשה ורבין-פרס, והתעורר רק מהיריות של סטארסקי. וכיוון שהתעורר, הלך לישון.

יום אופטימי. היו לחמניות מצוינות, בערב פול-דארק ואין לו תורנות בוועד-הבית, אחר-כך כדור-סל. אבל בכל-זאת היו בעיות. הפעם לא הסכימו האמריקאים שהוא מכור את המפציעים שלו לאקדמאים, וזה הרס לאזרח אחד את המצב-רוח.

אזרח אחד לא מבין למה צריך למכור דווקא מפציעים. למה לא כחול-לכביסה או קופות-רושמות או מחשבי-כיס או סכיני-גילוח או קלארקים. אזרח אחד רוצה לשבת ולכתוב מיכתב לממשלה ולהציע לה להעביר את כל אלפי העובדים בייצור מפציעים-לייצוא, לתעשיית הקלארקים, וככה, חשב, עם כל-כך הרבה עובדים ומוחות ותקציבים יוכלו לייצר את הקלארקים הכי טובים בעולם, ושום מדינה לא תוכל להגיד לנו מה למכור, ואם המישטר באקוואדור יומין קלארקים, הוא יקבל אותם, למרות המדיניות האסטרטגית האמריקאית באמריקה הלאטינית.

ביום אלף קם אזרח אחד בבוקר, רוחץ את שיניו ויורד להביא לחמניות. השבוע מתחיל. במשך היום לא עושה אזרח אחד שום דבר מיוחד שכדאי לספר עליו, והוא מחכה כבר לערב, שתתחיל הטלוויזיה. בצהריים הוא קורא בעיתון על דירה למכירה ומחליט לגשת לראות. הדירה דווקא נראית בסדר, אבל המתווך מוכרח לפרט גם את היתרונות שלא נראים לעין. המתווך מספר לאזרח אחד שזה בית טוב, דיירים מצויינים, אקדמאים כולם. אזרח אחד שואל את עצמו למה דיירים אקדמאים טובים יותר מסתם דיירים, ועונה לעצמו שאקדמאים הם דיירים טובים אולי מפני שקראו הרבה ספרים על התנהגות טובה ועל נימוסים נאים ועל ניקיון והם בטח לא צועקים במדרגות בין שתיים לארבע וגם לא עושים סקנדאלים לילדים שלהם לפני כל השכנים. אולי אפילו גרעפסים לא עושים.

מחר הדירה גבוה מדי, בגלל האקדמאים או בגלל הסביבה הטובה, ואזרח אחד מחליט שהדירה לא לפי יכולתו, ומוטב להמשיך לגור בין דיירים בוגרי עממי ומיקצועי ולא לקחת משכנתא.

כשאזרח אחד יורד להביא לחמניות, הוא מוצא בחדר המדרגות פקודת-שיגרה חדשות מאת ועד-הבית. בעיקבות הסיכסוך עם הפלסטינאים החליטו בוועד-הבית לעשות מנעול לדלת ולתקתק רשימת שכנים-תורנים שאחראים על סגירת הדלת בשמונה בערב, כשהטורן מתחיל להשתולל בחוץ. לאזרח אחד לא איכפת מהדלת כי הוא בין כך רואה טל-וויזיה, אבל לשכנים הלא-אקדמאים שלו יש חברים שבאים אליהם לפעמים בתשע בלילה והם מתחילים לצעוק מבחוץ שיפתחו להם. עכשיו החליט הוועד-המהפכני לקנות אינטרקום, כדי שבמקום לצעוק מלמטה בצורה וולגארית, יוכלו לצפצף במכשיר ב-אופן תרבותי, כמו אקדמאים. אזרח אחד תורם ב-שימחה שמונים-וחמש לירות לטובת האינטרקום, והוא רק בודק ברשימת השכנים-התורנים שלא סידרו לו תורנות ליום רביעי כי יש פולדארק. יום שני זה דווקא בסדר מצידו, כי יש מפגרים בטל-וויזיה, ומפגרים זאת בעייה של המפגרים. אזרח אחד מעביר לירדן ושם גומר מקגארט את המאפיה בירייה ממאתיים מטר לפחות, והמאפיה נופלת מתה ישר לתהום. שמח שיש צדק הולך אזרח אחד לישון.

בחנות לא נשארו לחמניות כי אזרח אחד איתר לקום, והוא קונה חצי-לחם ויוצא לעיר לסידורים. כשעובר ליד מישרד-הנסיעות, רואה צילומים ציב-עוניים של ארצות רחוקות מאד, וניכנס פנימה נבוך במקצת ושואל כמה עולה לנסוע להולנד. אזרח אחד אוהב מאד את ההולנדים עוד מאז צעדת-ניימיגן